

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 117. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277641872/facsimile.pdf> (tilgået 17. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

har De jo fået Dem én henne i unge Gravemand's vestre Længe?"

"Ak ja, Hr. Bek, det er jo ikke i Præstegården, men -- om De endda kunde komme og se den!" Jomfru Lucie så op, der lyste et pludseligt Smil i det lille, mørke Ansigts Rynker, de sorte Øjne spillede. "Det er så underligt," lagde hun lavt til og strøg over Kurvens hvide Dug, "at nu har vi kendt hinanden i så nær de halvtredsindstyve År, og så kan De ikke komme og sidde i min Stue, nu jeg lik mig én. Jeg har endda sidde så tit hos Dem."

Clemens Bek nikkede langsomt mod hende -- og Erik Lange og Ellen vidste det: om de Aftenstunder Jomfru Lucie var tyet herind i dette fattige Rum, for at sidde og hvile efter Dagens Slid, hvile og tie hos en, for hvem hun ikke blot var det ligegyldige Tyende, men et Menneske, der havde ejet Håb og gemte Minder -- Håb og Minder, der havde været hans lige.

Urets Tik-Tak snakkede nstandselt og uforanderligt gennem Stuen, og Ørkeneu grædede dunkelt og dumpt derude, som i hine Stunder, da de to, der var strandet i dens Sand, i hinandens Tavshed søgte og fandt det Land og den Ungdom bag Havet -- det Håb og det Minde, som var fremmed for denne Ø.

Men Clemens Bek havde dog været den lykkeligste, han, som havde ejet sin egen Stue. Nu bød hun ham ind til sin, til Gæstgælden, men nu kunde han ikke komme. Og som altid måtte hun ty til ham.

"Ja, Jomfru Camrath," smilte han, "nu er vi jo store Folk, begge to."

"Ja, Hr. Bek, Gud har været god mod mig," hviskede hun. Og listede hurtigt ud i Køkkenet med Kurven.

Clemens Bek så efter hende, så sagde han lavt, med Fingrene flettede i hverandre:

"De véd jo intet om hende, uden hvad jeg har sagt -- men for den, der husker hende, fra da hun kom herover, de første År, og som har set hendes Faders, Konsul Bernhard Camraths Gård med de høje Vinduer mellem Søjlerne og Pilastrene, for ham må det vel lyde helt underligt at høre hende sige, at Gud har været hende god. Og dog -- det lyder jo kun så. Ti den,